

Házasság és házasságnélküliség

Ebben az írásunkban bemutatjuk, mi volt **Isten eredeti akarata a férfi és a nő kapcsolatával**, szemben azzal az eltorzult mentalitással, ahogyan ma bánnak a szexualitással. Szeretnénk felhívni a figyelmet **a mennyek országáért választott házasságnélküliség** értékére is. Arról is szót ejtünk, amit a Biblia a gyülekezetben élő **házasok és házasság nélküliek testvéri kapcsolatáról** ír: arról a szeretetről, amely felülmúlja a férfi és a nő közötti szeretetet.

Tartalom

- 1 Bevezető gondolatok
- 2 Élet Jézus követésében
- 3 „Nem jó az embernek egyedül lenni...” – Gondolatok a házasságról és szexualitásról
- 4 A tisztaságról
 - 4.1 Mit jelent az „égni” kifejezés az 1 Korinthus levél 7:9-ben?
- 5 A mennyek országáért vállalt házasságnélküliségről
 - 5.1 Bizonyások a kora keresztény irodalomból
- 6 A cölibátus intézményének értékelése
- 7 „Aki az Isten akaratát cselekszi, az az én fivérem, nővérem és az én anyám” – Hogyan változtatja meg a testvérszeretet a családot?

📌 1 Bevezető gondolatok

Olyan témát ragadunk meg, amelynek nagy jelentősége van az ember életében. Majdnem minden ember számára magától értetődő, hogy párkapcsolatban éljen, vagy arra vágyjon. Ez gyakran nagy elvárásokkal párosul. Ebből következően a csalódások sem ritkák, amik sokakat mély krízisbe sodornak, még vallásos körökben is.

Olyanok azonban alig akadnak, akik tudatos döntéssel önként lemondanak a párkapcsolatról, szexualitásról és családi életről azért, hogy életüket más célnak szenteljék. Az Újszövetségben nem idegen ez a gondolat. Jézus és Pál apostol is beszélt erről, és korai keresztény írásokból is tudjuk, hogy Istenért nem ritkán a házasságnélküliség mellett döntöttek emberek.

Összegyűjtöttünk több gondolatot arról, hogy milyen értéke van a házasságnak és a házasságnélküliségnek Isten előtt, és mit mond erről a Biblia. Különösen keresztény háttérrel rendelkező olvasókhoz szólunk, mert tudatosítani szeretnénk, hogy a Szentírás nem csak a házasságról beszél. Az Isten országáért vállalt házasságnélküliség értékét is valóságosan mutatja be, ami fölött sajnos gyakran elsiklik a figyelem.

Szeretnénk azt is világossá tenni, hogy egy keresztény ember házasságnélküliség melletti döntése nem keverendő össze a katolikus cölibátussal (azaz nőtlenséggel), ami mellett papok és szerzetesek kötelezik el magukat. Ezt a katolikus egyház megköveteli abban az esetben, ha valaki ezeket az úgynevezett szellemi hivatásokat választja. Erről később részletesebben írunk.

Tudjuk, hogy ez a téma nagyon terjedelmes, és csak a leglényegesebb dolgokra tudunk kitérni. Örülünk a téma iránti mélyebb érdeklődésnek, és szívesen beszélgetünk személyesen is ezekről a kérdésekről.

2 Élet Jézus követésében

Jézus különböző családi állapotban lévő embereket hívott a követésére. Péterről tudjuk, hogy házas volt (Márk 1:29–31). Mások, mint vélhetően János apostol is, még fiatalok és nőtlenek voltak, amikor Jézus elhívta őket.

Függetlenül attól, hogy ki milyen helyzetben volt, Jézus mindannyiuktól ugyanazt várta el:

Nagy sokaság ment vele, és ő feléjük fordulva így szólt: „Ha valaki hozzám jön, de nem gyűlöli meg [1] apját, anyját, feleségét, gyermekeit, testvéreit, sőt még a saját lelkét is, nem lehet az én tanítványom. Ha valaki nem hordozza a maga keresztjét, és nem jön utánam, az nem lehet az én tanítványom.” [...] Így tehát, aki közületek nem mond le minden vagyonáról, nem lehet az én tanítványom.” (Lukács 14:25–27.33)

Jézusnak ezeket a gondolatait Lukács a nagy vacsora példázatához kapcsolja:

Ő pedig a következőképpen válaszolt: „Egy ember nagy vacsorát készített, és sok vendéget hívott meg. A vacsora órájában elküldte a szolgáját, hogy mondja meg a meghívottaknak: Jöjjetek, mert már minden készen van. De azok egytől egyig mentegetőzni kezdtek. Az első azt üzenté neki: Földet vettem, kénytelen vagyok kimenni, hogy megnézzem. Kérlek, ments ki engem! A másik azt mondta: Öt iga ökröt vettem, megyek és kipróbálom. Kérlek, ments ki engem! Megint egy másik azt mondta: Most nősültem, azért nem mehetek. Amikor visszatért a szolga, jelentette mindezt urának. A ház ura megharagudott, és ezt mondta szolgájának: Menj ki gyorsan a város útjaira és utcáira, és hozd be ide a szegényeket, a nyomorékokat, a sántákat és a vakokat. A szolga aztán jelentette: Uram, megtörtént, amit parancsoltál, de még van hely. Akkor az úr ezt mondta a szolgájának: Menj el az utakra és a kerítésekhez, és kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljen a házam. Mert mondom nektek, hogy azok közül, akiket meghívtam, senki sem kóstolja meg a vacsorámat.” (Lukács 14:16–24)

Itt Jézus több példát említ arra, hogy miért nem készek az emberek Isten meghívását elfogadni. Ezek közé sorolja a házasságot, párkapcsolatot is. Jézus ezzel arra tanított, hogy a házasságot és a családot is alá kell rendelni az ő követésének.

Jézus nyilvános munkálkodása idején az apostolok vele tartottak. Mesterük példáján keresztül kezdettől fogva megtanulták, hogy magánéletüket alárendeljék az Isten országáért végzett szolgálatnak. Enélkül a készség nélkül nem lettek volna méltók Jézus követésére. Az ő példájuk a helyes értékrendre tanít: az életben Isten és az Ő országával kapcsolatos dolgok a legfontosabbak, melyek örök értékűek. Minden más – házasság, család, foglalkozás – ennek a mulandó világnak a része. Bár ezek önmagukban jó dolgok, az élet mégsem csak ezekből áll, és mivel nem tartanak örökké, alárendelt helyet kell elfoglalniuk.

Jézusnak egy, a szadduceusokkal történt összeütközéséből is kiderül ez:

Azon a napon szadduceusok is mentek hozzá, akik azt állítják, hogy nincs feltámadás, és megkérdezték őt: „Mester! Ezt mondta Mózes: ha valaki meghal, és nem marad fiúgyermek, akkor testvére vegye feleségül az asszonyt, és támasszon utódot testvérének. Volt nálunk hét testvér: az első, miután megnősült, meghalt, és mivel nem

volt utóda, feleségét testvérére hagyta. Hasonlóan a második is, a harmadik is, és így egymásután mind a hét. Végül aztán meghalt az asszony is. A feltámadáskor tehát kinek a felesége lesz az asszony a hét közül, hiszen mindegyiknek a felesége volt?” Jézus így válaszolt nekik: „Tévelyegtek, mivel nem ismeritek sem az Írásokat, sem az Isten hatalmát. Mert a feltámadáskor nem nőszülnek, férjhez sem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az angyalok a mennyben. A halottak feltámadásáról pedig nem olvastátok-e, amit Isten mondott nektek: Én vagyok Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene? Az Isten nem a holtak Istene, hanem az élőké.” (Máté 22:23-32)

Az aláhúzott részből világos, hogy a mennyben nincs különleges kapcsolat a házastársak között, különben Jézusnak igazat kellett volna adnia a szadduceusoknak.

Ha tehát a házasság csak erre az életre szól, nem szabad ebben keresnünk életünk boldogságát. Van egy ennél sokkal nemesebb cél: az Istennel való örök közösség. Ott már nincs szerepe a házasság köteléknek. Isten iránti szeretetünk egyformán betölti kapcsolatainkat mindazokkal, akikkel örökre közösségben leszünk. Ezt a célt úgy érhetjük el, ha Istent mindennél jobban szeretjük; ha senki és semmi nem tart minket vissza attól, hogy Jézust kövessük és parancsolatainak engedelmeskedjünk.

Erről részletesebben a [Megtérés](#) és a [Mit jelent kereszténynek lenni](#) című írásokban olvashatsz.

3 „Nem jó az embernek egyedül lenni...” - Gondolatok a házasságról és szexualitásról

A teremtéstörténetben az alábbiakat olvassuk:

Azután ezt mondta az ÚRisten: Nem jó az embernek egyedül lenni, alkotok hozzáillő segítőtársat. [...] Az emberből kivett oldalbordát asszonnyá formálta az ÚRisten, és odavitte az emberhez. Akkor ezt mondta az ember: Ez most már csontomból való csont, testemből való test. Asszonyember legyen a neve: mert férfiemberből vétetett. Ezért a férfi elhagyja apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és lesznek egy testté. Még mindketten mezítelenek voltak: az ember és a felesége; de nem szégyellték magukat. (1 Mózes 2:18.22-25)

Isten az asszonyt a férfi segítőtársául teremtette. Az élet minden területén egymásra támaszkodva kell kiegészíteniük egymást. Ha egymással házasságot kötnek, „egy testté” lesznek, és ezzel Isten előtt e világon felbonthatatlan kapcsolat jön létre. Mélyen egymásra bízzák magukat, ami kölcsönös hűségre kötelezi őket.

Az a bizalom, amit a házasságkötéssel fejeznek ki egymás iránt, mindkettőjük részéről nagy felelősséggel jár: utódjaik nemzésével részt vesznek a teremtésben, akiket Isten és az Ő parancsolatai iránti szeretetre és tiszteletre kell nevelniük.

Az „egy test”-et már nem lehet szétválasztani. Bár az ószövetség idején létezett többnejűség, az „egy test” kifejezés mégis azt mutatja, hogy ezekben az esetekben eltértek Isten teremtésének eredeti tervétől, mert Isten akarata az egy társsal kötött házasság. Egy férfi nem hagyhatja el többször apját és anyját, hogy feleségéhez ragaszkodjon. A házastársaknak mindaddig hűségesnek kell maradniuk egymáshoz, amíg a halál el nem választja őket.

Ha bizonyos esetekben elkerülhetetlen is a válás, a házassági kötelék, az „egy test” akkor sem oldható fel azért, hogy új házasságot kössenek. Csak az egyik házastárs halálával válik szabaddá a másik arra, hogy

újracházason.

Erre a kérdésre itt nem térünk ki részletesen. A *Válás és újracházason a Biblia szemszögéből* című írásunkban olvashatsz többet róla.

A bűnbeesés történetében ezt olvassuk:

Az asszony úgy látta, hogy jó volna enni arról a fáról, mert csábítja a szemet, meg kívánatos is az a fa, mert okossá tesz: szakított a gyümölcséből, evett, majd adott a vele levő férjének is, és ő is evett. Ekkor megnyílt mindkettőjük szeme, és észrevették, hogy mezítelenek. Ezért fügefaleveleket fűztek össze, és ágyékkötőket készítettek maguknak [...]. De az Úristen kiáltott az embernek, és ezt kérdezte: Hol vagy? Az ember így felelt: Meghallottam hangodat a kertben, és megijedtem, mert mezítelen vagyok. Ezért rejtőztem el. Az Isten erre azt kérdezte: Ki mondta meg neked, hogy mezítelen vagy? Talán arról a fáról ettél, amelyről azt parancsoltam, hogy ne egyél? Az ember így felelt: Az asszony, akit mellém adtál, ő adott nekem a fáról, és így ettem [...]. Az asszonynak ezt mondta: Igen megnövelem terhességed fájdalmát, fájdalommal szülsz gyermeket, mégis vágyakozol férjed után, ő pedig uralkodni fog rajtad. (1 Mózes 3:6-7.9-12.16)

A bűnbeesés által sok dolog rossz irányba változott a világon: az ember hátat fordított Istennek; feladta bizalmas és szeretetteljes kapcsolatát Teremtőjével, ami a nemek kapcsolatában is alapvető változást hozott. Az idézett szakaszban arról olvasunk, hogy Ádámnak és feleségének megnyíltak a szemei, és észrevették, hogy mezítelenek. Azelőtt nem szégyellték magukat egymás előtt, most pedig elrejtőznek Isten elől és keresik, hogyan takarhatják el mezítelenségüket. Lerombolódt az a tiszta, természetes és zavartalan közösség, amiben az ember élt Istennel, és ezzel együtt az a kapcsolat is, amit a Teremtő az ember és felesége között eltervezett.

Az asszony ezután férjében kezdte el keresni a támaszt és a biztonságot, mert elveszítette védettségét Istenben. Az ember, aki Istent, a fő és uralkodót elutasította, megváltoztatta viszonyulását az asszonyhoz, és a testvérien gondoskodó védelmezőből uralkodó lett.

Környezetünkben láthatjuk, hogy a nemek közötti kapcsolatokban milyen erősen jelen van a kísértés és vétkezés lehetősége, és hogy a szexualitással sok szenvedés, elfajulás, szétziláltság jár együtt. Bár e területről számos bűn ismeretes az emberiség történelmében, mára a szexualitással való visszaélés soha nem látott méreteket öltött. Példaként említjük: az interneten futó teljes információ mennyiség egyharmada pornográf tartalmú, illetve a Google-ba beírt minden negyedik keresés pornográf weboldalakat érint...[2] És ami ott található, az elképzelhetetlenül visszataszító.

Milyen romlottnak kell lennie egy ember jellemének ahhoz, hogy ilyen dolgokban tetszését találja ahelyett, hogy undorodva elfordulna ezektől! Mennyire érzéketlenek az emberek ma arra, hogy megértsék: ennek semmi köze a szeretethez, csupán az ember méltóságának földre tiprása!

Sajnos a legtöbb fiatal már nagyon korán ilyen bűnökre adja magát, és ezek rabjává válik. Ennek következtében lelkiismeretük eltompul és elveszítik tiszteletüket a másik nem iránt. Ezek a bűnök lerombolják a hűségre való érzékenységüket és a tiszta, önzetlen szeretetre való képességüket, amiről az egymást váltó partnerkapcsolatok, válások, *mozaikcsaládok* [3] tanúskodnak társadalmunkban.

Ahol a szexualitást önkielégítésre használják ki, illetve a másik annak tárgyává válik, ott az önzésnek egy gyűlöletes, a jellemre és lelkiismeretre nézve különösen súlyos következményekkel járó formája uralkodik. Mivel ez az önzés az embert soha nem töltheti be, ezért olyan elfajult irányokba vezet, mint a házasságon belüli és kívüli szexuális erőszak, a prostitúció, a pedofília...

A homoszexualitás, az azonos neműek közti nemi viszony is a szexualitással való visszaélés. A nemi ösztönt azért kapta az emberiség, hogy szaporodjon és önmagát fenntartsa. Mivel a homoszexuális kapcsolatokban erre nincs lehetőség, nyilvánvalóan a saját kívánságok kielégítése áll a középpontban. A Szentírás ennek gyakorlását elítéli, mert ez az ember Teremtőjétől való elfordulásának és az abból fakadó gögös öndicsőítésének következménye.

Isten ugyanis haragját nyilatkoztatja ki a mennyből az emberek minden hitetlensége és gonoszsága ellen, azok ellen, akik gonoszságukkal feltartóztatják az igazságot. Mert ami megismerhető az Istenből, az nyilvánvaló előttük, mivel Isten nyilvánvalóvá tette számukra. Ami ugyanis nem látható belőle: az ő örök hatalma és istensége, az a világ teremtésétől fogva alkotásainak értelmes vizsgálata révén meglátható. Ennél fogva nincs mentségük, hiszen megismerték Istent, mégsem dicsőítették vagy áldották Istent, hanem hiábavalóságokra jutottak gondolkodásukban, és értetlen szívük elsötétedett. Akik azt állították magukról, hogy bölcssek, azok bolonddá lettek, és a halhatatlan Isten dicsőségét felcserélték emberek és madarak, négy lábúak és csúszómászók képével. Ezért kiszolgáltatta őket az Isten szívük vágyai által a tisztátalanságnak, hogy meggyalázzák egymás testét. Akik az Isten igazságát hazugsággal cserélték fel, azok a teremtményt imádták és szolgálták a Teremtő helyett, aki áldott mindörökké. Ámen. Ezért Isten gyalázatos szenvedélyeknek szolgáltatta ki őket. Mint ahogy asszonyaik felcserélték a természetes érintkezést a természetellenessé, ugyanúgy a férfiak is elhagyták a női nemmel való természetes érintkezést, és egymás iránt gerjedtek fel kívánságukban; férfiak férfikkal fajtalanokdtek, de el is veszik tévelygésük méltó jutalmát önmagukban. *(Róma levél 1:18-27)*

A romlatlan ember erős szégyenérzete tiltakozik az ellen, hogy a szexualitást öncélúvá tegye, és különválassa az élethosszig tartó hűségtől, házassági köteléktől, ami a nemi egyesülésnek védelmet és méltóságot ad.

Azok a fiatal lányok és nők, akik magukat „szabad szerelemben” méltatlanul adják oda férfiaknak, lerombolják a bennük lakó anyai ösztönt is. Ez többek között abban mutatkozik meg, hogy nők milliói ölik meg védtelen gyermeküket, mielőtt azok világra jönnének, ami szörnyű méretű büntény.^[4] Az ilyen módon elkövetett sok gyermek-gyilkosságért azok a férfiak is felelősek, akik kapcsolataikban nem az élethosszig tartó hűségre törekszenek, hanem könnyű örömeiket keresnek. A felelőségüket még inkább növeli, ha a kapcsolatból származó gyermek elvettetésére próbálják rábeszélni vagy rákényszeríteni az anyát. Ezen a ponton az önzés életromboló jellemzője különösen erősen megmutatkozik. Ehhez kapcsolódnak még a gyermekellenességről valló különböző mesterséges fogamzásgátló módszerek. Sokan talán nem is tudnak arról, hogy például a fogamzásgátló tablettának komoly egészségkárosító hatása lehet. Ennél azonban még nagyobb probléma az, hogy nem csak a megtermékenyülést akadályozza meg, hanem magzatelhajtó hatása is van. Megtermékenyülés esetén megakadályozza az éppen létrejött embert abban, hogy az anyaméhben megtalálja a számára létfontosságú helyet, s így meg kell halnia.

Az abortuszt és a mesterséges fogamzásgátlást ért kritikával szemben gyakran a túlnépesedésre hivatkoznak. Keresztény nézőpontból nem érthetünk egyet ezzel a véleménnyel, főleg nem a nyugati

világban, ahol az alacsony születési arány ellenére sok abortuszt hajtanak végre.

Az emberiség problémájának valódi oka azonban abban rejlik, hogy a legtöbb ember nem teszi fel azt a kérdést, hogyan képzelte el Teremtőnk földünkön az életet. Sok embert, aki lehetőségeihez mérten képes lenne változtatni valamit ezen a világon, saját érdekei hajtanak. Nem gondolnak mások szükségére, lelkiismeretüket elnyomva és felelőtlenül élnek. Az ebből következő társadalmi igazságtalanságot, illetve a szexualitással való felelőtlen bánásmódot nem lehet és nem is szabad embert megvető és életellenes eszközökkel orvosolni. Ezzel igazságtalanságot igazságtalanságra halmozunk. Az egyetlen megoldás, ha visszatérünk Isten eredeti rendjéhez, amit a Bibliából ismerhetünk meg. Tudjuk, hogy a legtöbb ember nem kész arra a felebaráti szeretetre, ami saját előnye helyett mindenki számára a jót keresi. Ezért nem is várhatunk világot átformáló változásra. Ennek ellenére azok számára, akik jó lelkiismerettel Istennel akarnak élni, nincs más út, mint az önzetlen szeretet. Az emberiség történelmében a nagy többség általában sajnos nem kereste az igazságot, sem azt, hogy mi a jó. Ezért nem engedhetjük meg, hogy éppen ezekben a fontos kérdésekben a tömeg véleménye vezessen minket.

Az önzetlen és önátadó szeretet az, ami a házasság kötelékében valóban elősegíti a férfi és a nő kapcsolatának fejlődését. Isten maga tanít minket erre a szeretetre. Ezért a házastársaknak sem szabad csak egymásra támaszkodniuk, hanem egyenként és együtt Istenre. Ha valaki a házastársától vár betöltekezést, azzal elhordozhatatlan terhet ró rá. Sok kapcsolat megy tönkre azért, mert egymástól várják el azt, amit csak Isten tölthet be. Istennek kell az ember életében a legfontosabbnak, az élete céljának lennie. Csak az lesz képes magát önös indítékok nélkül odaajándékozni, aki kapcsolatban él Istennel. Egy olyan házasságban, ahol ez az önzetlen szeretet dominál, sem a házastárs, sem a szexualitás nem áll középpontban. Egy ilyen kapcsolatot a tisztaság és a szentség utáni őszinte vágy jellemez, mert a házastársak tudatában vannak azon felelősségük nagyságának, hogy a nemi egyesülés részvételt jelent Isten teremtő munkájában.

Mindezek miatt Isten akarata az ember számára ezen a területen egyértelmű, amire ma sajnos nagyon kevesen gondolnak: EGY férfi és EGY nő tartozik egymáshoz életük végéig. A nemi érintkezésnek CSAK a házasságban van helye. Ez együtt jár azzal a nyitottsággal, hogy bármikor és bármilyen körülmények között készek elfogadni Istentől a gyermekáldást. Számunkra, keresztények számára az önmegtartóztatás az egyetlen lehetőség a fogamzás megakadályozására akkor, amikor Isten akarata miatt erre okunk van. Erkölcsileg a *természetes családtervezés* [5] is elfogadható megoldás. Ahol az előbb említett isteni törvényeket elismerik és szentnek tartják, ott a házasság megkapja az Istentől rendelt értékét.

Még egy gondolat a házastársi kapcsolatokról: a hiányzó házasságlevél nem jelent Isten előtt szabadságot arra, hogy az ember kedve szerint váltogassa partnereit. Ha egy férfi és egy nő az együttélés mellett döntöttek, és ezzel gyakorlatilag a házasságot valósítják meg, ez őket is egymáshoz köti egész életükre, mintha megházasodtak volna. Ezek a „szabad” kapcsolatok azonban mégsem tekinthetők törvényes házasságnak, mert a házassághoz hozzátartozik annak hivatalos kinyilvánítása, ami társadalmunkban az anyakönyvvezető előtt történik.

4 A tisztaságról

Erről önálló írásunk is található a weboldalon. (Ide kattintva elolvashatod.) Az alábbiakban a házasság tisztaságáról fogalmazunk meg néhány gondolatot.

Vannak, akik azt gondolják, hogy a szexuális tisztátalanság problémája úgy oldható meg, ha az ember megházasodik. Emiatt néha az 1 Korinthus levél 7:8-9-et idézik:

A nem házasoknak és az özvegyeknek pedig ezt mondom: jó nekik, ha úgy maradnak,

mint én is. Ha azonban nem tudják magukat megtartóztatni, házasodjanak meg, mert jobb házasságban élni, mint égni.

Néhány bibliafordítás az idézett helyen szereplő „égni” kifejezést a nemi kívánságokkal köti össze, ami nagyon félrevezető. [6]

Elveszi a házasság értékét, ha valaki ezt tekinti megoldásnak, mert szexuális indulatain nem tud uralkodni. Ez a megoldás alacsony erkölcsi szintre utal, amit Pál biztosan nem támogatott volna. Több levelében ír a szexuális bűnök ellen, és arról, hogy egy keresztény életében Isten Szelleme uralkodik, nem pedig a test (például Galata levél 5:16). Minél mélyebb egy keresztény vágya és határozottsága arra, hogy Istennek szolgáljon és testvéreit szeresse, annál kevesebb helye lesz életében a testi kívánságoknak. Hogyan is adhatott volna Pál olyan tanácsot, hogy az uralhatatlan szexuális kívánságokat házasságban legalizálják és éljék ki?!

Az **1 Korinthus levél 6:13.17-20**-ban így ír:

Az eledel a gyomorért van, a gyomor meg az eledelért, de Isten ezt is, amazt is meg fogja semmisíteni. A test azonban nem a paráznaságért van, hanem az Úrért, az Úr pedig a testért. [...] Aki pedig az Úrral egyesül, egy Lélek övele. Kerüljétek a paráznaságot! Minden más bűn, amit elkövet az ember, kívül van a testén, de aki paráználkodik, a saját teste ellen vétkezik. Vagy nem tudjátok, hogy testetek, amit Istentől kaptatok, a bennetek levő Szentlélek temploma, és ezért nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg: dicsőítsétek tehát Istent testetekben.

4.1 Mit jelent az „égni” kifejezés az 1 Korinthus levél 7:9-ben?

Pál csak abban az esetben látja lehetségesnek a házasságot egy keresztény számára, ha okai és motivációi helyesek Isten előtt. Minden bizonnyal olyanokra gondol, akik még nem házasok ugyan, de egy konkrét személlyel összefüggésben a házas életformával már mélyen azonosultak, akik „égnék” a családon belüli apai vagy anyai gondoskodásért, és felelősnek látják magukat abban, hogy utódaikat Isten útján neveljék, és tiszta szeretetben házasársuknak ajándékozzák magukat támaszul és segítségül. [7]

Jó, ha szem előtt tartjuk Jézus világos elvárásait a tisztasággal kapcsolatban. A **Máté 5:27-28**-ban ezt mondja:

Hallottátok, hogy megmondatott: Ne paráználkodj! Én pedig azt mondom nektek: aki kívánsággal tekint egy asszonyra, már paráznaságot követett el vele szívében.

A bűn a szívben, gondolatokban, kívánságokban kezdődik. Már ott el kell kezdődnie a megtisztulásnak.

A következő versekben Jézus az ehhez vezető utat is megmutatja:

Ha a jobb szemed visz bűnre, vágd ki, és dobd el magadtól, mert jobb neked, ha egy vész el tagjaid közül, mintha egész tested vettetik a gyehennára. Ha pedig jobb kezed visz bűnre, vágd le, és dobd el magadtól, mert jobb neked, ha egy vész el tagjaid közül, mintha egész tested vettetik a gyehennára. (Máté 5:29-30)

Lehet, hogy a harc nem tűnik könnyűnek, de aki határozott abban, hogy a bűnnek nem enged teret gondolataiban, és mindentől távol tartja magát, ami bűnre csábíthatná, annak **Jézus erőt ad, és minden tisztátalanságtól megszabadítja**

Pál így ír az **1 Korinthus levél 7:1-6**-ban a házastársi kapcsolatáról:

Amikről pedig írtatok, azokra ezt válaszolom: jó a férfinak asszonyt nem érinteni. A paráznaság miatt azonban mindenkinek legyen saját felesége, és minden asszonynak saját férje. A férj teljesítse kötelességét felesége iránt, hasonlóan a feleség is a férje iránt. A feleség nem ura a maga testének, hanem a férje; s ugyanúgy a férj sem ura a maga testének, hanem a felesége. Ne fosszátok meg egymást magatoktól, legfeljebb közös megegyezéssel egy időre, hogy szabaddá legyetek az imádkozásra, de azután legyetek ismét együtt, nehogy megkísértsen a Sátán titeket azáltal, hogy képtelenek vagytok magatokon uralkodni. Ezt pedig kedvezésképpen mondom, nem parancsként.

Pál itt egy olyan kérdésre válaszol, aminek tartalmát nem ismerjük pontosan. A 2-6. versekben a keresztény házасokról ír. Bár az első versben azt írja, hogy jó a férfinak asszonyt nem érinteni,^[8] a házасoknak mégis azt tanácsolja, hogy ne fosszák meg egymást maguktól. Hangsúlyozza, hogy a házасfél már nem csak önmaga ura, hanem a másikhoz tartozik. Ezért nem lenne szeretetteljes, ha a házасfél a másik beleegyezése nélkül akarná feladni a házасéletet. Pál látta az ebből fakadó kísértések veszélyét arra a házасfélre nézve, aki nem tudja szívből elfogadni a szexuális önmegtartóztatást, és óvja is őket ettől.

Azt is mondja azonban, hogy hasznos a házastársi kapcsolatra nézve, ha a házastársak úgy döntenek, egy bizonyos időszakra kölcsönösen lemondanak a testi kapcsolatról azért, hogy tudatosan több időt fordítsanak az elmélyült imádságra, figyelmüket Istenre irányítsák, és így megőrizték a helyes értékrendet.

Az **1 Thesszalónika levél 4:3-5**-ben ezt olvassuk:

Az az Isten akarata, hogy megszentelődjeteK: hogy tartózkodjateK a paráznaságtól, hogy mindenki szentségben és tisztaságban tudjon élni feleségével, nem a kívánság szenvedélyével, mint a pogányok, akik nem ismerik az Istent [...]

Ugyanez a Kecskeméthy István fordításból:

Mert az az Isten akarata, a ti megszenteléseK: hogy tartsátok távol magatokat a paráznaságtól, tudja közületeK mindenki a maga edényét megszerezni szentségben és tisztességben, ne kívánság szenvedélyével, mint a pogányok, akik nem ismerik az Istent [...]

Véleményünk szerint a görög szövegben szereplő „edény” kifejezés ebben az összefüggésben a feleséget jelenti. ^[9] A férjnek szentül és tisztelettel kell viszonyulnia feleségéhez; másként, mint ahogyan ez hitetlenek között szokás. Ez a világos óvás mutatja, hogy a házasság nem őriz meg a szexuális bűnöktől. A testi kapcsolat még a házasságon belül is nagy kihívás arra, hogy az ember kordában tartsa kívánságait, és ne azok vezessék őt.

Péter is figyelmes és tiszteletteljes viszonyulásra hívja fel a férjeket feleségük iránt:

És ugyanúgy, ti férfiak is, megértően éljeteK együtt feleségeKkel, mint a gyengébb féllel, adjátok meg nekik a tiszteletet mint örökös társaitoknak is az élet kegyelmében, hogy a ti imádkozásotok ne ütközzék akadályba. (1 Péter levél 3:7)

Ugyanez a Kecskeméthy István fordításból:

Ti férfiak, hasonlóképpen, belátással lakjatok együtt, mint gyengébbnek, az asszonyi edénynek tiszteletet adván, mint akik társörökösök is vagytok a kegyelmi életben, hogy ne hiúsuljanak meg imádságaitok.

A hivatkozott rész korábbi verseiben (1–2 és 5–6) Péter az asszonyokat is bátorítja a férjük iránti engedelmességre. Ahol ez a kölcsönös jó lelkület hiányzik, ott az Istenhez fordulás is kárt szenved.

Egy további verset találunk a **Zsidó levél 13:4**-ben:

Legyen megbecsült a házasság mindenki előtt, és a házaset (vagy: „házaság”, Károli Gáspár fordítás) legyen tiszta! A paráznákat és a házasságtörőket pedig ítéletével sújtja az Isten.

A tisztaságért való küzdelemnek minden keresztény életében alapvető szándéknak kell lennie, függetlenül attól, hogy házas-e vagy sem.

Mert nem tisztátalanságra hívott el minket az Isten, hanem megszentelődésre. Aki tehát ezt megveti, az nem embert vet meg, hanem az Istent, aki Szentlelkét is reátok árasztja. (1 Thesszalónika levél 4:7–8)

⚓ 5 A mennyek országáért vállalt házasságnélküliségről

Jézus egyértelművé tette a házasság értékét és méltóságát azzal, hogy a válást elutasította, és az egy társsal kötött házasságról kimondta, hogy ez volt Isten akarata a teremtéskor.

Mutatott azonban tanítványainak egy másik utat is, amin ő maga is járt: a mennyek országáért lemondott a házasságról, és teljes egészében Istenben és a neki való szolgálatban talált betöltekezést.

Erre így szóltak hozzá tanítványai: „Ha ilyen a férfi helyzete az asszonnyal, akkor nem jó megházasodni.” Ő azonban így válaszolt: „Nem mindenki képes elfogadni ezt a beszédet, csak az, akinek megadatott. Mert vannak nemzésre alkalmatlanok, akik így születtek, és vannak nemzésre alkalmatlanok, akiket az emberek tettek ilyenekké, és vannak olyanok, akik önmagukat tették nemzésre alkalmatlanná, a mennyek országáért. Aki el tudja fogadni, fogadja el!” (Máté 19:10–12)

Ha valaki „nemzésre alkalmatlanná” teszi magát Isten országáért, olyan szabad döntést hoz, amellyel lemond a házasságról. „Nem mindenki képes elfogadni ezt a beszédet...” – azok az akkori és mai emberek, akik Isten erejét nem ismerik, és figyelmük a földi életre irányul, értetlenül fogadják, hogy miért gyakorol valaki ilyen nagy lemondást. Aki azonban figyelmét az örökkévalóságra irányítja, és a világ veszendőségét is ilyen szemszögből tartja szem előtt, annak „megadatik”, hogy megértse: jobb, ha szabad marad az Isten országáért való szolgálatra.

Akinek lehetősége van erre, azt Jézus bátorítja, hogy ragadja is meg.

Amikor Jézus Isten országáért a házasságnélküliséget részesítette előnyben, nem becsülte le a házasságot, mint ahogyan azt a gnosztikusok tették.

A Lélek pedig világosan megmondja, hogy az utolsó időkben némelyek elszakadnak a hittől, mert megtévesztő lelkekre és ördögi tanításokra hallgatnak; és olyanokra, akik képmutató módon hazugságot hirdetnek, akik meg vannak bélyegezve saját lelkiismeretükben. Ezek tiltják a házasságot és bizonyos ételek élvezetét, amelyeket az Isten azért teremtett, hogy hálaadással éljenek velük a hívők és az igazság ismerői.
(1 Timótheus levél 4:1-3)

A gnosztikus ideológia a testet és az anyagot mint eredendően rosszat utasította el. Ez volt az oka annak, hogy bizonyos gnosztikus irányzatok szigorú aszkézist követeltek, és tiltották például a házasságot, nehogy – vélekedésük szerint – az utódnemzés által újabb lélek kerüljön az anyag börtönébe.

Ennek a háttérnek az ismeretében az 1 Timótheus levél 2:15 verse is érthetővé válik: „Megtartatik mindazáltal a gyermekszülés által [10], ha megmaradnak a hitben, szeretetben és szentségben józansággal.” (Kecskeméthy István fordítás) A házas asszony életében a gnózis elutasítása abban mutatkozott meg, hogy mint feleség és anya elfogadta és komolyan vette helyzetét a családban, és gyermekeket hozott világra. A tévtanítások elutasítása éppen olyan elengedhetetlen volt üdvösségéhez, mint hite, szeretete, szentsége és erényessége.

Habár Isten ezt mondta az első emberpárnak: „Szaporodjatok és sokasodjatok [...]!” (1 Mózes 1:28), de ebben az Istentől elfordult világban egy másik jelentős szükség is fellép: manapság nagyon sok ember nem ismeri Istent, és helytelen filozófiákban, vallásokban tévelyeg. Arra azonban kevesen képesek, hogy Jézust teljes szívvel követve az evangélium világosságát vigyék a világba.

Amikor keresztények a házasságnélküliség mellett döntenek, azért teszik, mert Isten iránti szeretetből és a megváltásért való hálából valami jó helyett a jobbat választják.

A szeretet Pált arra indította, hogy életét fáradhatatlanul az elveszett emberek üdvösségéért áldozza. Ez az, ami a Pál után élt keresztényeket és minket is arra indít, hogy a házassággal járó földi kötelezettségektől és gondoktól szabadon sok ember lelki javát szolgálhassuk.

Az 1 Korinthus levél 7-ben Pál háromszor elismétli (17., 20. és 24. versek), hogy mindenki maradjon meg abban az állapotban, amiben elhívatott. Arra akarja bátorítani a hívőket, hogy életük teljes egészében a jövőendő, múlhatatlan világra irányuljon.

Egy olyan keresztény számára, aki egyedülállóként vált kereszténnyé, ez általában azt jelenti, hogy egyedülálló is marad:

Feleséghez vagy kötve? Ne keress válást. Feleség nélkül vagy? Ne keress feleséget.
(1 Korinthus levél 7:27)

Ezzel a bátorítással Pál nem zárja ki a házasság lehetőségét, de ezeket az eseteket Isten előtt egyenként, őszintén meg kell vizsgálni.

Egy ilyen esetről van szó a 36–38. versekben:

Ha pedig valaki azt gondolja, hogy tisztességtelenül bánik hajadon leányával, ha eljár felette az idő, és mégis hajadon marad, tegye meg, amit akar, nem vétkezik: adja férjhez.

(1 Korinthus levél 7:36)

A magyar bibliafordítások a 36–38. verseket rendszerint egy keresztény hajadon édesapja általi kiházasításaként értelmezik. Az Újfordítású Biblia csak a fent idézett 36. verset hozza eszerint. Az ugyanebbe a szövegösszefüggésbe tartozó 37–38. verseket viszont keresztény jegyesek összeházasodására, illetve arról való lemondására vonatkoztatja. (Az időközben megjelent 2014-évi Revideált Újfordítású Bibliában a 36. vers már módosításra került és keresztény jegyesekre vonatkozik.)^[11] Az átláthatóság kedvéért a fordítás, illetve értelmezés problémáit és azok általunk is javasolt megoldásait az itt hivatkozott ^[12] végjegyzetben részletezzük.

A 36. vers fordításának alternatívájaként idézzük az Egyszerű Fordítást is, amely ugyan jellegéből fakadóan magyarázó fordítás, a mondanivalót helyesen adja vissza:

Ha egy férfi úgy gondolja, hogy a menyasszonya lassan túlhaladja a házasságra legalkalmasabb kort, és ezért feleségül akarja venni, ám vegye feleségül. Azzal, hogy összeházasodnak, nem vétének semmit. *(1 Korinthus levél 7:36, Egyszerű Fordítás)*

Ebben a szakaszban két olyan emberről van szó, akik, mielőtt kereszténnyé váltak, eljegyezték egymást, és fölkészültek a házasságra. ^[13] Pál véleménye – hogy megházasodhatnak – inkább engedményként érthető, mert így folytatja:

Aki azonban szilárd elhatározásra jutott, és a szükség nem kényszeríti, mert hatalma van saját „akarata” *(javított kifejezés)* ^[14] felett, és úgy döntött szívében, hogy jegyesét megőrzi: jól teszi. Azért, aki feleségül veszi jegyesét, az is jól teszi, de aki nem veszi feleségül, még jobban teszi. *(1 Korinthus levél 7:37–38)*

Egy házasságban élő keresztény is sokat tud szolgálni, amiről újszövetségi példák is tanúskodnak. Azok a feladatok azonban, amelyek a házasság természetes velejárói, megosztottá teszik őt (33–34. vers). Pál is ezt tartotta szem előtt, amikor arról beszélt, hogy „gyötrelmük lesz a testben” (28. vers). Még akkor is, ha a gyermeknevelés jó és fontos feladat, problémákkal, nehézségekkel, aggodalmakkal jár, amelyektől Pál szeretné megkímélni a keresztényeket, figyelembe véve, hogy sok szellemi feladatuk van.

Lehetséges, hogy Korinthusban néhány keresztény már nem akart házasságot élni, hogy szabadabb lehessen a szellemi feladatokra. Erre válaszol Pál: azt kívánná ugyan, hogy mindenki házasság nélkül legyen, mint ő maga, Isten azonban a házasságban élő testvért is megáldja ajándékokkal, amikkel szolgálhat (7. vers). Ezért nem kell arra törekednie, hogy házastársától megvonja magát (27. vers).

Ebben a részben ugyanakkor inti is a házasságban élő keresztényeket, hogy a házasság mulandósága legyen tudatos számukra, és a házasságot helyezzék a múlhatatlan dolgok után.

Ezt pedig azért mondom, testvéreim, mert a hátralevő idő rövidre szabott. Ezután tehát azok is, akiknek van feleségük, úgy éljenek, mintha nem volna [...] és akik a világ javaival élnek, mintha nem élnének vele, mert e világ ábrázata elmúlik. *(1 Korinthus levél 7:29.31)*

Egyesek szerint Pál azért részesítette előnyben a házasságnélküliséget, mert közeledni látta a világ végét. Ehhez a 26. és 29. verset szokták idézni:

Úgy ítélem azért, hogy jó ez a jelenvaló szükség miatt, hogy tudniillik jó az embernek

úgy maradni. [...] Ezt pedig azért mondom, atyámfiái, mert az idő rövidre van szabva [...] (Károli Gáspár fordítás)

Pálnak a thesszalonikaiakhoz írt gondolatai alapján kizárhatjuk ezt az értelmezést:

Ami pedig a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételét és a hozzá való gyülekezésünket illeti, arra kérünk titeket, testvéreim, hogy ne veszítsétek el egyhamar józanságotokat, és ne rémítsen meg benneteket sem valamely lélektől származó kijelentés, sem a mi nevünkben elhangzó megnyilatkozás, sem valamiféle nekünk tulajdonított levél, mintha az Úr napja már közvetlenül itt volna. Senki semmiféle módon ne vezessen félre titeket. [...] (2 Thesszalonika levél 2:1-3)

Pál nem várta a közeli véget. A „jelenvaló szükség” sokkal inkább azt a szellemi szükségét jelenti, ami világunkban uralkodik, és ennek ellátására kevés a munkás.[15] Jézus fáradhatatlanul odaszánta magát az emberek örök életéért; úgy látta őket, mint pásztor nélküli juhokat.[16] Sok ember csak tévelyeg, és nem ismeri az igaz élethez vezető utat. Ezen a sükségen tudunk keresztényként segíteni, és ezért jó kötetlennel lenni, amennyire csak lehet. Emiatt bátorítja Pál a nem házasságú testvéreit, hogy maradjanak meg ebben az állapotban.

Az 1 Timóteus levél 5:11–15. versekben arról ír Pál, hogy a fiatalabb özvegyek házasságnak meg. Ez nem áll ellentétben az 1 Korinthus levél 7. rész gondolataival. Itt sem részesíti előnyben a házasságot a házasságnélküliséggel szemben, csupán kétséges és ártalmas tevékenységektől akar óvni, ahogyan arról a 13. versben ír. Biztosan nem volt minden fiatal özvegy egyforma (valószínűleg nem is voltak sokan), de voltak olyanok, akik visszaélve a gyülekezet támogatásával rendetlenül éltek, sőt egyesek Krisztustól is elfordultak. Ehhez a konkrét helyzethez írja Pál a gondolatait: jobb az ilyen özvegyeknek ismét megházassodniuk, a feleség és anya kötelezettségeinek szentelni magukat, ahogyan ez eredeti döntésük is volt.

5.1 Bizonyosságok a kora keresztény irodalomból

A kora keresztény irodalomban is találunk utalásokat arra, hogy számos keresztény szolgálta Istent házasságnélküli élettel.

Jusztinosz (apologéta, Kr. u. 2. század):

Sokan vannak még azok a hatvan és hetven év körüli férfiak és nők, akik gyermekkoruktól fogva Krisztus tanítványai, mindmáig romlatlanok (szüzek – szerk. megj.) maradtak, és minden emberfajtából tudnék mutatni ilyeneket. Beszélhetnénk most azoknak megszámlálhatatlan sokaságáról is, akik a zabolátlanságtól elfordulva ennek megfelelően éltek és tanítottak. [17]

Athénagorasz (apologéta, Kr. u. 2. század):

Sok olyat is találunk nálunk – férfit és nőt egyaránt –, akik nem kötöttek házasságot abban a reményben, hogy sokkal szorosabban kapcsolódnak Istenhez. Ha pedig a szüzességben és eunuchságban való megmaradás jobban köt Istenhez, és már az is eltávolít tőle, ha valaki a gondolatig és vágyig eljut, amit kerülünk, akkor a cselekedeteket még inkább elutasítjuk. [18]

Tertullianus (apologéta, Kr. u. 2–3. század):

...mint akik az életszentséget a házasság elítélése nélkül ismerjük, követjük, előnyben részesítjük, nem mint rosszal szemben a jót, hanem mint jóval a jobbat. Mert nem elvetjük, hanem helyére tesszük a házasságot, nem támasztunk előfeltételeket, de ajánljuk a szentséget, megőrizve a jót s a jobbat kinek-kinek erejéhez mérten, de kifejezetten védjük a házasságot akkor, ha rosszindulatúlag paráznaságként támadják a Teremtő megszólására, aki a házasságot tisztos volta miatt megáldotta az emberi nem szaporodására, mint a mindenséget is a helyes és jó felhasználására. [19]

Minucius Felix (apologéta, Kr. u. 2. század):

...jókedvünket komolysággal mérsékeljük, beszédünk tartózkodó, testünk még tartózkodóbb. Legtöbbünk egész életében sértetlenül megőrzi szüzességét anélkül, hogy azzal dicsekednénk... [20]

⚓ 6 A cölibátus intézményének értékelése

Úgy látjuk, nem egyezik meg az emberi természettel az, hogy a kolostorokban csak azonos nemű és házasság nélkül élő személyek vannak együtt, akik vágyaikat erősen formális életvitelükkel akarják uralni. A Bibliában sem találjuk alapját ennek az életformának.

Komolyan kifogásolható az is, hogy házasságnélküliséget követelnek a papoktól, akik ettől függetlenül is nélkülözik a Bibliából ismert kölcsönös, szerető testvéri odafordulást az által, hogy állandó egyoldalú szolgálatot vállalva az egyházközségük fölé emelkednek. Ez a nem bibliai és természetellenes életforma annak következménye, hogy a keresztény erényekre való törekvés nem keresztény egyházszerkezettel kapcsolódik össze. Ez az egyházi személyek körében sajnos gyakran képmutatáshoz és súlyos bűnökhöz vezetett és vezet.

A papi házasság tilalmának legfőbb oka azonban mégsem a keresztény erényekre való törekvés volt. A XI. században bevezetett cölibátus sokkal inkább egyházpolitikai megfontolás volt. Biztosítani kellett azt, hogy az egyházi tulajdon a Római Katolikus Egyház kezében maradjon, és ne kerüljön a papok gyermekeihez. A Római Katolikus Egyház – mint a legnagyobb nagybirtokos – nem akarta hatalmi helyzetét elveszíteni.

7 „Aki az Isten akaratát cselekszi, az az én fivérem, nővérem és az én anyám” - Hogyan változtatja meg a testvérszeretet a családot?

Ekkor megérkeztek anyja és testvérei; kint megállva beküldtek hozzá, és hívták őt. Körülötte pedig sokaság ült, és szóltak neki: „Íme, anyád, a fivérideid és nővérideid odakint keresnek téged!” De ő így válaszolt nekik: „Ki az én anyám, és kik az én testvéreim?” És végignézve a körülötte körben ülőkön, így szólt: „Íme, az én anyám és az én testvéreim. Aki az Isten akaratát cselekszi, az az én fivérem, nővérem és az én anyám.” (Márk 3:31–35)

Bár, amint azt már fentebb írtuk, az Isten szerinti család nagy érték, társadalmunkban sajnos egy olyan gyakori jelenséggel találkozunk, amit „családi önzésnek” kell neveznünk.[21] Ez annyit jelent, hogy a legfőbb érték a saját (kis)család „java”, amelynek tagjai csekély készséget mutatnak arra, hogy kifelé

nyissanak. A család összetartását azzal próbálják biztosítani, hogy a lehető legteljesebb mértékben odaszánják magukat közvetlen hozzátartozóiknak.

A családi kötelek azonban éppen azért lesznek szorosabbak, ha a család mindazokhoz odaforul, akiknek együttérzésre és segítségre van szüksége – függetlenül a rokonsági viszonytól és attól, hogy mikor és milyen gyakran van erre szükség. A „családi önzés” a gyermekek fejlődésére sincs jó hatással, mert úgy formálja őket, hogy figyelmük magukra irányuljon és ne az önzetlen szeretetre. Alig tanulják meg, hogy mások javáért éljenek, osztozva az idegenek szenvedésében, örömeiben.

Vallásos emberektől is gyakran halljuk, hogy nem lehet heti egy-két alkalomnál gyakrabban találkozni a hittestvérekkel, mert ennél több együttlét már családi életüknek ártana. Így éppen aszerint cselekszenek, amit Jézus a nagy vacsoráról szóló példázatában kifogásolt (Lukács 14:16–24). A családot, illetve a magánéletet gyakorlatilag a legfőbb helyre teszik, és ezzel az örök dolgokat a mulandóknak rendelik alá. Mindennek szomorú eredménye, hogy a mai „gyülekezeti” életet lényegében rendezvények látogatására korlátozzák, és elválasztják a magánélettől.

Jézus azt tanította nekünk, hogy azok között, akik őt követik és Isten akaratát teszik, a szellemi köteleknek nagyobb értéke van a családi kapcsolatoknál (lásd a fentebb idézett igét). A vallásos világ ezt messzemenően figyelmen kívül hagyja. Az egymást hivatalosan „testvérek” nevezők sem élnek meg a testvéri szeretetet: a rendezvények után magánéletükbe húzódnak vissza; alig tudnak arról, hogy mi van a másik szívében, mit hisz, hogyan tölti az idejét. Mivel nem küzdenek a szent életért, nincs alapjuk arra sem, hogy másoknak segítsenek ebben. A közömbösséget és a szeretetlenséget azzal magyarázzák, hogy mindenkinek magának kell tudnia, mit tesz, ők nem akarnak mások életébe beavatkozni...

Az újszövetségi időkben a naponkénti közösség és az anyagi javak megosztása természetes volt a keresztények között:

Ezek pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban. Félelem támadt minden lélekben, és az apostolok által sok csoda és jel történt. Mindazok pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt. Vagyonukat és javaikat eladták, szétosztották mindenkinek: ahogyan éppen szükség volt rá. Napról napra állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben; dicsérték az Istent, és kedvelte őket az egész nép. Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel. *(Apostolok cselekedetei 2:42–47)*

Amikor megértették, hogy Jézus az életét adta az emberek megváltásáért, az is világos lett számukra, hogy éppen ez az önzetlen odaadás és életmegosztás az az út, amire ő szabaddá tett minket.

Abból ismerjük a szeretetet, hogy ő az életet adta értünk; ezért mi is tartozunk azzal, hogy életünket adjuk testvéreinkért. *(1 János levél 3:16)*

A bizalom és a nyitottság akkor növekszik, ha betekintést nyerünk testvéreink életébe, és látjuk, hogy nem a maguk javát, hanem Isten akaratát keresik.

Mindennapos együttlétük során az első keresztények mélyen megismerték egymást, és bátorításokkal, intésekkel, vigasztalással segítettek testvéreiknek a keskeny úton maradni. Földi javaikat is készségesen megosztották egymással. Ez a szeretet a környezetükben élő emberek számára világos jele volt annak, hogy köztük más szellem uralkodik, vagyis Isten szeretete az együttlétük alapja.

A hívők egész gyülekezete pedig szívében és lelkében egy volt. Senki sem mondott vagyonából bármit is a magáénak, hanem mindenük közös volt. Az apostolok pedig nagy erővel tettek bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról, és nagy kegyelem volt mindnyájukon. *(Apostolok cselekedetei 4:32-33)*

Feltételezhetjük, hogy annak a néhány ezer embernek, akik akkoriban Jeruzsálemben megtértek, nagy része házas volt. A keresztény családok tehát a többi kereszténnyel együtt élték a közösségi életnek ezt a formáját. Így senki nem maradt egyedül, nem volt szellemi, családi és anyagi gondjaival magára utalva. Bár ma Jézus szavait a Máté 18:20-ból („*Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott vagyok közöttük.*”) sokan a gyülekezeti élet „definíciójának” tekintik, akkoriban senki nem gondolt arra, hogy két-három családtag együttléte már a gyülekezeti életet jelentené. Az Újszövetségben több olyan gyülekezetről olvashatunk, ahol egy testvér vagy egy család adott helyet házában az összejöveteleknek.[22]

A gyermekek fejlődésére nézve áldás, ha ilyen környezetben nőhetnek fel. Így már kezdetektől megtanulhatják, hogy alárendeljék magukat, szerények és nagylelkűek legyenek; ne állítsák magukat a középpontba, és arra se vágyjanak, hogy a szülők, illetve a nagyszülők kiemeljék őket. Ez a legjobb felkészítés arra, hogy szolgáló lelkülettel Isten akaratát tegyék és egyre önállóbb döntéseket tudjanak hozni.

A nép- és kisegyházak tagjaitól talán azért is áll távol a házasságnélküliség melletti döntés gondolata, mert általában nincs közöttük testvérszeretet, ami pedig a keresztények ismertetőjele. Ennek következményeként egyedülálló tagjaik magányosak maradnak. Egyik „megoldásuk” erre az „egyedülálló találkozó”, többnyire azzal a céllal, hogy néhányan társra találhassanak. Ez azt jelenti, hogy „gyülekezeti” alkalmakat szerveznek partnerközvetítő céllal, ami csak még jobban alátámasztja ezeknek az „egyházaknak” a világias jellegét.

Ez a lelkiismeretük megnyugtatójának olcsó módja, amely kikerüli a valódi megoldást: azt, hogy életüket szeretetből megnyissák minden egyes testvérük felé, és így visszatérjenek a bibliai gyülekezetek életének példájához.

Egy keresztény gyülekezetet Krisztus szeretetének és odaadásának szelleme vezet. Keresztényként mindenünket teljes egészében a testvérek szolgálatába állítjuk. Így mindenki megkaphatja azt a segítséget, amire az Istenhez vezető úton szüksége van. A földi gondokat közösen hordozzuk, és a szükségben is társként állunk egymás mellett. Ha nincsenek hívő családtagjaink, vagy mi magunk nem élünk házasságban, a kölcsönös ajándékozással és elfogadással akkor is mindnyájan részt veszünk gyülekezetünk, nagy hit-családunk életében. Így mi is megtapasztaljuk életünkben annak beteljesedését, amit Jézus ígért tanítványainak:

Ekkor így szólt Péter: „Íme, mi elhagytuk mindenünket, és követtünk téged.” Ő pedig ezt mondta nekik: „Bizony, mondom néktek, hogy senki sincs, aki elhagyta házat vagy feleségét, testvéreit, szüleit vagy gyermekeit az Isten országáért, hogy ne kapná vissza sokszorosát már ebben a világban, a jövő világban pedig az örök életet.” *(Lukács 18:28-30)*

Elfogulatlan testvérszeretetre való törekvés jellemez minket, hitben testvéreket (1 Korinthus levél 12:25). Mély szellemi kapcsolatoknak lehetünk részesei, melyek azért jöhetnek létre, mert Isten munkálkodik bennünk és közöttünk. Ezért bizonyos harcok ellenére is sokkal könnyebb a házasságnélküliség útja mellett dönteni, ahhoz hűnek maradni, és így szabadon és akadálytalanul odaszálni magunkat az emberek örök életének szolgálatára. Megerősít és hálával tölt el minket, amikor

látjuk, hogyan változtatja Isten a lemondást áldássá.

Saját életünkből tudjuk, hogy ez a döntés nem könnyű, például azért sem, mert társadalmunkat betölti a nemiség felmagasztalása, ami azt ígéri, hogy a szexuális kapcsolatban lehet megtalálni a beteljesedést. Sajnos ennek a hatásnak az emberek gyakran már gyermekkoruktól ki vannak téve, ami elől nehéz kitérniük.

Arra hívunk mindenkit, hogy ismerje meg azt az utat, amivel Jézus az egyházában megajándékoz minket. Az Efezus levél 5:25–32-ben arról olvashatunk, hogy mennyivel különbözik az egyház a világtól, és Jézus milyen mélyen kötődik hozzá és azonosul vele:

Férfiak! Úgy szeressétek feleségeketek, ahogyan Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta érte, hogy a víz fürdőjével az ige által megtisztítva megszentelje, így állítja maga elé az egyházat dicsőségben, hogy ne legyen rajta folt, vagy ránc, vagy bármi hasonló, hanem hogy szent és feddhetetlen legyen. Hasonlóképpen a férfiak is szeressék a feleségüket, mint a saját testüket. Aki szereti a feleségét, az önmagát szereti. Mert a maga testét soha senki nem gyűlölte, hanem táplálja és gondozza, ahogyan Krisztus is az egyházat, minthogy tagjai vagyunk testének. „A férfi ezért elhagyja apját és anyját, és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté.” Nagy titok ez, én pedig ezt Krisztusról és az egyházzal mondom.

Kapcsolódó írások

[Válás és újraraházasodás a Biblia szemszögéből](#)
[A tisztaság értéke](#)

Ha vannak gondolataid vagy kérdéseid az írásunkkal kapcsolatban, örülünk, ha megírod nekünk e-mailben!

Elérhetőséged*:

Üzenet*:

E-mail elküldése

Végjegyzet

1. A párhuzamos ige a Máté evangélium 10:37–38-ban megmagyarázza, mit értett Jézus „gyűlölet” alatt: legközelebbi hozzátartozóink, de még saját életünk sem lehet számunkra önálló fontosabb.
2. Forrás: [winfuture](#) (2012. 05. 24.); [Safersurfing](#) (2012. 05. 24.)
3. Újkeletű elnevezésével élve: *patchwork-családok* – olyan családok, amelyek a hagyományos családoktól eltérően nem egy szülőpárból és gyermekeiből, hanem az elvált szülők új párkapcsolata révén különböző családrészek összeolvadásából jönnek létre.
4. Az Egészségügyi Világszervezet (WHO) felmérése szerint évente körülbelül 40–50 millió nő dönt a művi terhességmegszakítás mellett: [Worldometer: abortions](#) (2012. 05. 24.)
5. A természetes családtervezés „a termékeny házastársi kapcsolat felelős megvalósítása, a születésszabályozás erkölcsileg megengedett módjainak összessége. – E módszerek közös lényege, hogy a házaspár szexuális

életében a fogamzást úgy igyekszik elősegíteni, hogy a nő termékeny napjain létesít nemi kapcsolatot, ill. a fogamzást úgy igyekszik elkerülni, hogy a nő termékeny napjain nem létesít nemi kapcsolatot. A természetes családtervezés tehát kettős jellegű: a fogamzás érdekében és elkerülésére is alkalmazható [...]” (Magyar Katolikus Lexikon [2013. 02. 04.]

6. Ide sorolható az Egyszerű Fordítás, a Dr. Budai Gergely, valamint a Dr. Masznyik Endre és a Békés-Dalos fordítás is. Példaként, az Egyszerű Fordítás így adja vissza az idézett szakaszt: „Azonban, ha nem tudják magukat megtartóztatni, inkább házasodjanak meg, illetve menjenek férjhez. Mert jobb házasságban élni, mint a szexuális kívánság tüzeiben égni.”
7. A görög „égni” szó (*pyroō*) több, mint 20 alkalommal fordul elő a Bibliában, de sehol sem jelenti a nemi szenvedélyt. Átvitt értelemben használja Pál a 2 Korinthus levél 11:29-ben, ahol felelősségtudatát, aggodalmát és együttérzését fejezi ki testvéreiért.
8. Néhány fordítás ezt a mondatot a korinthusbeliek Pálnak írt leveléből vett idézetként értelmezi. Pál válasza azonban még ennél az értelmezésnél is megerősíti az állítást.
9. Némelyek ezt a saját testre vonatkoztatják, de – több fordítóval egyetértve – mi nem látjuk ideillőnek, hogy az ember a saját testét szerezze meg szentségben és tisztességben.
10. Lásd még a Káldi-Neovulgáta, vagy Vida Sándor és Csia Lajos fordítást: „gyermekszülésen át”.
11. A Biblia mindenkié: 1 Korintus 7 (Revideált újfordítás) (2015. 11. 23.)
12. A versek helyes értelmezéséhez előljáróban két dolgot tartunk fontosnak hozzáfűzni:
 - 1) Az itt szereplő, és ezekben a versekben általában „hajadon leány”-ként fordított görög *parthenosz* szó jelentése egyszerűen csak „szűz”, „hajadon”. A szó az Újszövetségben mindössze tizenötször fordul elő, hol a testi érintetlenség (pl. Mária – Lukács 1:27), hol az Isten iránti engedelmisség (pl. 2 Korinthus levél 11:2) értelmében. Nem indokolt tehát a *parthenosz* szónak az a fordítása, ami szerint az 1 Korinthus levél 7:36–38-ban egy apa lányáról lenne szó.
 - 2) A 36. versben szereplő görög *gameó* szó jelentése „egybekel”, „házasodik”, „férjhez megy”, „feleségül vesz”, nem pedig „férjhez ad”. (Mindezeket bővebben lásd Balázs Károly: Újszövetségi szótár. Budapest, Logos kiadó, 1998. / 3833. és 1060. számú szócikk.)

Az egyháztörténelem folyamán három különböző módon magyarázták a 36–38. verseket:

 - a) Egy olyan apáról van szó, aki afelől dönt, hogy férjhez adja-e lányát vagy nem.
 - b) Úgynevezett „szellemi házasságról” van szó, amelynek az volt a célja, hogy egy keresztény lány érintetlenségét egy hívő férfi biztosítsa azáltal, hogy közös háztartásban élnek. Ezzel a szokással azonban a harmadik évszázadban találkozunk először, és Pál sem tartotta volna egyértelműen jónak, hogy egy férfi olyan lánnyal kössön házasságot, akinek az érintetlenségét volt hivatott megőrizni.
 - c) A sokak által és egyben általunk is javasolt megoldás szerint jegyesekről van szó.

Az utóbbi megoldással szemben ellenetesként hozzák fel, hogy a 38. versben szereplő görög *gamidzó* szó jelentése nem „megházasodik”, hanem „megházasít”, „kiházasít”, azaz „férjhez ad”. Eszerint a vers így hangzana: „Így hát, aki férjhez adja szűzét, jól cselekszik, de aki nem adja férjhez, jobban cselekszik.” (Csia Lajos fordítás) Ez a fordítás azonban csak az a) értelmezéshez illik. A *gamidzó* szó nagyon ritkán volt használatos. Az Újszövetségen kívüli görög irodalomban mindössze egyszer fordul elő, a szó „megházasít” jelentésében. Szem előtt kell tartani azt az ógörög nyelvben jelentkező tendenciát, ami szerint az *idzó*-végződésű igék megszaporodtak, mivel ezek több jelentéssel bírhattak. Ez azt jelenti, hogy az *idzó*-val jelölt műveltető jelentés mellett ezek az igék cselekvő (nem műveltető) jelentést is kaptak. Így használja Pál az egyébként „ismertté tesz”, „megismertet” jelentésű *gnoridzó* szót a Filippi levél 1:22-ben „tud” értelemben. (További példákhoz lásd W. G. Kümmel: Verlobung und Heirat bei Paulus [1 Kor 7:36–38]. Marburg, Heilsgeschehen und Heilsgeschichte, 1965. 321. p. 48. sz. lábjegyzet.) Emiatt nyelvileg mindenképpen lehetséges, hogy Pál a *gamidzó* szót is annak „megházasodni” jelentésében használta. Ezt figyelembe véve számos új kiadású, idegen nyelvű bibliafordítás az 1 Korinthus levél 7:38-ban „megházasodni”-val fordít. Mindezekén túl, maga a szövegösszefüggés is kizárja a 36–38. verseknek azt a magyarázatát, hogy egy keresztény hajadon édesapja általi kiházasításáról lenne szó:

 - aa) A 17., 20. és 24. versekben Pál azt hangsúlyozza, hogy mindenki maradjon meg abban az állapotában, amelyben elhívatott. Ez az ismétlődő tanács feltételezi, hogy minden keresztény – akár férfi- akár nőtestvéréről legyen szó – felelős és szabad arra Isten előtt, hogy döntsön házasodása tekintetében. Ellentmondana ennek a keresztény alapelvnek, ha a hívő apa döntene lánya jövője felől.
 - bb) A 37. vers négyféleképpen is kifejezi a döntés szilárdságát: „szilárd elhatározásra jutott”, „szükség nem

- kényszeríti”, „hatalma van saját akarata felett” és „úgy döntött szívében”. Ha mindezek az apa döntését írják le, azt a benyomást keltik, hogy a hívő hajadonnak a legkisebb szabadsága sem volt arra, hogy figyelembe vegye Pál ebben a fejezetben adott tanácsait.
- cc) A 36. versben tett megjegyzés, hogy „nem vétkezik” szintén nem illik az apai döntésre. Ezt mutatja a közvetlen szövegösszefüggés, ami arról szól, hogy a hívők osztatlan szívvel ragaszkodjanak az Úrhoz (35. vers), és ne vétkezzenek azáltal, hogy megterheli őket a világ gondja (32. vers) és az azokkal való törődés (33–34. vers). A helyes fordítás kérdésének részletesebb tárgyalása már meghaladja ennek az írásnak a kereteit.
13. Az, hogy az eljegyzés valamivel a jegyesek megtérése előtt történt, a következőkből látható: a) Abból, ahogyan Pál ír erről a kérdésről a 36–38. versekben, feltételezhető, hogy a jegyesek egy új helyzettel néztek szembe, amelyben nem volt világos számukra, hogy mit válasszanak: összeházasodjanak-e vagy lemondjanak erről a tervükről. Az eljegyzést követően a jegyesek természetesen hamar összeházasodnak. Így valamilyen konkrét, nyomós indoknak kellett felmerülnie ahhoz, hogy megkérdőjelezzék eredeti szándékukat. Ezt az újonnan felmerült bizonytalanságot jól megmagyarázza a keresztény örömhírről való találkozásuk és a hívás, hogy életüket és terveiket alárendeljék Isten akaratának. b) Valószínűtlen az a lehetőség, hogy az itt említett eljegyzésre hosszabb keresztényként való élet után került volna sor. Egy ilyen esetben ezek a keresztények már biztosan alaposan átgondolták, hogy házasság nélkül akarnak-e maradni, amelyben kezdetben elhívták. Ezeket figyelembe véve Pál nem magyarázta volna el nekik újra ezeket a dolgokat.
14. Az itt szereplő görög szó jelentése „akarat”, „szándék”. (Lásd például Kiss Sándor: Újszövetségi görög-magyar szómagyarázat. Budapest, Református Zsinati Iroda Sajtóosztálya, 1983. 294. p.) Az idézett Újfordítású Biblia kivételével minden magyar bibliakiadás ebben az értelemben fordít. Ezért – az esetleges szexualitással kapcsolatos asszociációk elkerülése érdekében – a „kívánság” szót javítottuk.
15. **Lukács 10:1–2**
16. **Márk 6:34**
17. Jusztinosz: I. Apológia. 15,7. In: Ókeresztény írók. [8. kötet, A II. századi görög apologéták]. Szerk.: Vanyó László. Budapest, Szent István Társulat, 1984. 74–75. p.
18. Athénagorasz: Kérvény a keresztények ügyében. 33. In: Ókeresztény írók. [8. kötet, A II. századi görög apologéták]. Szerk.: Vanyó László. Budapest, Szent István Társulat, 1984. 402–403. p.
19. Tertullianus: Markion ellen. I. 29,1–4. In: Ókeresztény írók. [12. kötet, Tertullianus művei]. Szerk.: Vanyó László. Budapest, Szent István Társulat, 1986. 522–523. p.
20. Minucius Felix: Octavius. 31,5. Budapest, Paulusz Hungarus – Kairosz Kiadó, 2001. 103. p.
21. Friedrich Wilhelm Foerster, német filozófus és pedagógus XX. század elején írt könyvében a következőket találjuk: „A családi élet nemcsak nagy nevelő erőket, hanem nagy veszedelmeket is rejt az ember benső haladására nézve... A család lehet a legnemesebb felelősségre nevelő iskola, de akiknek nincsenek magasabb céljaik, azoknál csak új táplálékot nyújt a mindent összeharócsoló önzésnek és az utódokban éldegélő naiv önteltségnek és öntetszelgésnek... A test és vér szertelen kultuszában nyilvánuló önistenítés ugyanis öntudatlanul átragad a gyermekekre is; az öntetszelgés megmérgezi egész lelki életüket és kiöli belőlük a szerénységet, mely nélkül nincs mélyebb lelkiismereti élet...” (Friedrich Wilhelm Foerster: Élet és jellem. Budapest, Szociális Misszió Társulat, 1934. 94–95. p.)
22. **Róma levél 16:3–6.10–11.14–15; Kolossé levél 4:15; Filemon levél 2**

© 2021 keresztények.hu - Minden jog fenntartva.

E dokumentum változatlan és teljes formában történő sokszorosítása magánhasználatra megengedett.

Minden más jellegű felhasználás, illetve a kiadás bármely formája csak írásos beleegyezésünkkel lehetséges.

Ha másként nem jelöljük, a weboldalunkon található írásainkban közölt bibliai részeket az 1975. évi Újfordítású Biblia javított kiadásából (Budapest, Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója, 1990), valamint a Revideált új fordításból (RÚF 2014. Budapest, Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója, 2014) idézzük.